

[Gert Petersen]

Det er meget godt, at hr. Bjørn Elmquist nu begynder at tale om »hvis vi skal have forhandlinger i gang« osv. Det skal vi også, men det var ikke det, hr. Bjørn Elmquist sagde i første omgang. Hr. Bjørn Elmquist sagde, at ifølge Berlingske Tidende havde hr. Svend Auken ovre i New York eller i Washington, eller hvor det nu er, sagt, at nu skulle det være slut med fodnoterne. Dette var citatfus, hr. Bjørn Elmquist. Jeg synes, det er groft. Jeg citerer fra Berlingske Tidende i dag. Det, hr. Svend Auken sagde, var:

»Hvis en aftale opnås ... vil det fjerne nødvendigheden af yderligere NATO-fodnoter.«

Det er noget helt andet, end at hr. Svend Auken har sagt, at fra nu af skulle det være slut med fodnoterne. Jeg havde ikke læst Berlingske Tidende, og jeg må indrømme, at da jeg hørte hr. Bjørn Elmquist, tænkte jeg: så, nu er min gode ven hr. Svend Auken da faldet blandt røvere derovre. Jeg føler mig noget mere beroliget, når jeg læser det originale citat.

Så vil jeg sige om selve sagen, at regeringen på en række punkter har arbejdet rimelig godt i De Forenede Nationer. Jeg vil takke udenrigsministeren for redegørelsen, som jeg var enig i, skal vi sige for de ni tiendedeles vedkommende og for de ni tiendedeles vedkommende også synes var en god redegørelse. Så er der den sidste tiendedel tilbage.

Men jeg vil da godt fremhæve et par punkter, hvor jeg synes regeringen har handlet rigtigt. Vi finder det tilfredsstillende, at Danmark nu ligesom er blevet en fast støtte for det svensk-indisk-mexicanske forslag om fastfrysning. Diskussionen om Danmarks holdning hertil er åbenbart et helt overstået stadium. Jeg mindes, hvordan regeringen i sin tid, da den ville stemme imod forslaget og lod sig overtale til at undlade, fremførte, at en positiv holdning stred imod den nok så bekendte NATO-solidaritet. Det kunne måske have sin rigtighed, hvis NATO-solidaritet skulle være lig med solidaritet med USA. Mig bekendt har NATO aldrig ytret sig om fastfrysning, men det har præsident Reagan unægtelig. Han har afvist det og afviser stadig væk fastfrysningen.

Standpunktet var da også forkert, og i år kan vi så konstatere, at kredsen af NATO-lande, der stemmer for fastfrysning i FN, er blevet lidt større. Nu er det ikke blot Dan-

mark og Grækenland, men også Norge, der stemmer for fastfrysningsresolutionen. Desuden stemte lande som Spanien, Holland, Luxembourg og Island ikke imod fastfrysningen, men de undlod at stemme. Der er altså i dag mindre opposition mod fastfrysningssiden inden for NATO-kredsen, end der var for 3 år siden, og det viser, at det er rigtigt, at der er nogle, der tager initiativer og går i spidsen, og at Danmark kan være blandt dem.

Det er også for os tilfredsstillende, at Danmark har været blandt medforslagsstillerne til en resolution, der indtrængende efterlyser en prøvestopaf tale for kernevåben og opfordrer til, at denne sag sættes på dagsordenen i den permanente nedrustningskonferencen i Genève.

Der kan nok indvendes et og andet mod resolutionens tekst. Når så mange stater er medforslagsstillere, må det uundgåeligt præge teksten, og der er under alle omstændigheder tale om en selvstændig dansk optræden. Vi ved, at USA hele tiden er gået imod, at nedrustningskonferencen beskæftiger sig med dette spørgsmål, og det fik da også den konsekvens, at USA sammen med England og Frankrig stemte imod dette atomprøvestopforslag, som Danmark er medforslagsstiller til.

Men så kommer vi til det resolutionsforslag, der også gav anledning til konflikt sidste år, det østlige forslag om knæsættelse af princippet om ikke-førstebrug af atomvåben. På trods af 3. maj-dagsordenen, der rummer en opfordring med samme sigte, stemte Danmark igen imod resolutionsforslaget under komitébehandlingen. Den eneste forskel var, at denne gang skete det med socialdemokratisk godkendelse. Sidste år tilrådede socialdemokratiet jo som bekendt, at Danmark skulle undlade at stemme. Hvorfor man har skiftet mening, ved jeg ikke. Så vidt jeg kan se, er der tale om en identisk tekst, og når hr. Svend Auken til pressen udtaler – det var i Politiken den 20. november i år – at teksten bl.a. er, »en hyldest til Sovjetunionen«, så er det ikke rigtigt. Det tætteste, teksten kommer til at omtale Sovjet, er henvisningen til, at, som det hedder, to kernevåbenstater på tidligere generalforsamlinger har afgivet et højtideligt løfte om ikke-førstebrug, og så opfordrer man de tre andre kernevåbenstater til at gøre det samme. De to kernevåbenstater, der